

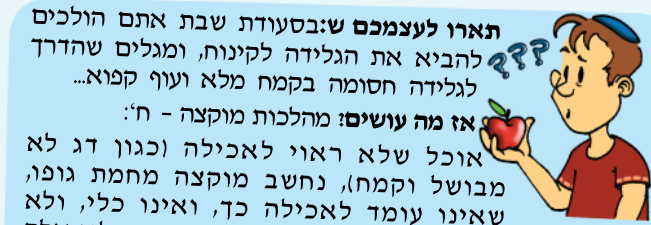
שבת "צ"

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
בשלח | 355
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידיכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר להלל... הייתי שם/אלי

לצערנו, הצליחו להוריד אותנו מההר. אבל בכלל לא בקלות. הלב שותת מכאב, מרשעות וטפשות של אחים, מאלומות, מאטימות, משקרים של המשטרה. ובעיקר - מחילול שמו יתברך, שחלק מעם ישראל בוחר להפנות עורפו לארץ ישראל ולהיות שותף לפשע. זכינו להיות שותפים לדבר גדול, ולהיות חלק מהמאבק על ארצנו הקדושה, לאוקמא שכונתא מעפרא. זכינו להיות מאותם שרגישים למה שקורה בנשמה של האומה, לאותם שמרגישים, נושמים ושותפים לחתונה הגדולה בין הדוד לרעייה. נדמה לי שטיפה מוקדם לדבר על מה לוקחים מכאן. דבר אחד ברור: רבש"ע, יש לך בנים אוהבים ואוהבים בעולמך, שמסירות נפשם המופלאה על רגבי נחלתך, הרי היא לראשך עטרה. **ציונים יבשים/י** 100, 84, 70, 96... מספרים מספרים, כאילו שזה מה שישנה לי בחיים - כמה קיבלתי במבחן בכימיה או כמה טחנתי את החומר במתמטיקה. ככה זה במערכת החינוך שלנו. אה, יש למעלה גם פינה של התנהגות. לא רק כמה ידע הכנסתי אלא גם כמה בן אדם יצאתי.

תארו לעצמכם ש:בסעודת שבת אתם הולכים להביא את הגלידה לקנינו, ומגלים שהדרך לגלידה חסומה בקמח מלא ועוף קפוא... אז מה עושים? מהלכות מוקצה - ח:
אוכל שלא ראוי לאכילה (כגון דג לא מבושל וקמח), נחשב מוקצה מחמת גופו, שאינו עומד לאכילה כך, ואינו כלי, ולא עומד לשימוש כלשהו. אם ראוי לאכילה בדוחק (כגון: בשר לא מבושל, תפוח אדמה וקישואים לא מבושלים), אינו מוקצה. אוכל קפוא שאין סיכוי שיפשיר עד צאת השבת, נחשב למוקצה. לכן צריך לשים לב כשמוציאים גלידה מהמקפיא, שלא להזיז מוקצה ברך (אלא אם כן באופן המותר, כגון בזרוע או במרפק, או שימשוך את המאכל המותר בטלטול ובמשיכתו גם המוקצה יזוז). דבר שלא עומד לאכילת אדם אבל ראוי לאכילת בעלי חיים שמצויים באותו מקום (כגון עצם לכלבים) מותר בטלטול בשבת, ואפילו שבסוף לא ייתן אותו לבעלי החיים. פסולת שנותרה מהאכילה, אם יש קצת אוכל מחובר אליה (כגון גרעיני עם מעט פרי עליו, או עצם עם מח), אינה מוקצה.

לשמור ולעשות

ומה פשיגוף שלך? www.shabatz.022.co.il

חיומנו של זב"צ כונסת עני(ה)

אחשבה עליה? מה יש לך אומר אה"י? היא שאלה. "גסדרי אל זב"צך", אמרתי, "גפיי בנאדם נאומי, לא זרקתי". "מי שמבולגן הוא לא נאומי? הוא זרקתי?" סוגש... "חניג". אמא שגקה קצת, ואז אמרה: "גביאי אי בבקשה מראש וקצת גלאש". בבאגא אה. פניג יצורה... היא קחה קצת גלאש, ... צבקה אי קצת אה פאחי. נדמהמי. אני כבר לא יודע קטנה, ואמא שלי בכלל לא יודע קטנה! צחקתי במבוכה. היא גם צחקה קצת. "אמא!" "גם בי יש יודע שובבה קצת, מה, אמאפול אסור?" היא שאלה. "לכשיו", היא פוסיפה, "גביטי שניג במראש". ראיתי בה צוריה צבולה. "קחי בבקשה טישו, אגקתי אה מי שמוצא בה". אין אי חיה עם משחקים, אה אני לא פוואכר אלשול סגם דברים. "אני לא אצליח אנקא אלג דרך פמראה", אמרתי. "נכון. אז לכי בבקשה מהר אלשול אה פאחי במים, לפני שישאר לך כהם של צבתי...", אמא חייבה. כשחזרתי, היא אמרה לי: "אפתיים אנחנו רואים דברים אצו אנשים אחרים, ובאמא דברים האלה נמצאים גם אצונו. אני אמלל ראיתי מישהי בסופר שחזמה אצוהקא

15 צוריה. יש לי חברה שנואקא מרגיש אהי אראל אלה. כשלאני רואה אלה, משלפ בגכי קופל. היא מבולגנה כזו. השולחן שלה בכינה - חיומנו של ספרים ודפים, ומלגזאים של חציא מחברגה. אמא פלשטי אלה, וזה חוד פלם הקפוף אהי. אזוי עם חיקמתי קצת אה פנימי, כי היא שאלה אה בכל בסדר אצו. חזרתי פהיגה, ודיברתי חזר עם אמא שלי. אמרתי אה שיש מישהי שכשלאני רואה אלה, אז משלפ בגכי קופל. ולא משמחה. היא ביקשה ממני לספר קצת חיה, אה בו אהשול שום פרט שלחול אלוה שפיה גכה חז מי אני מדברת חשבה קצת מה אומר, ואז אמרתי אה שהשולחן שלה בכינה נראה פפוק, וגם הגיק שלה נשפריצתי שלו גמיד חצי פמח מפוצץ בדברים בחוסר סדר. אמא פסגכה חזי בריכוז, והנפנה בהנפה. היא שגקה קצת כדי אפיה בטוחה סיימתי אה פמשפט, ואז היא שאלה: "וכשלא רואה מישהי כזו, שיש אה כאלה ספרים זרקוים, מה אה חשבה אצוהקא חיה?". "מה פכוונת?" שאלתי. "גני אה כהרגה אמישהי כזו", היא ציחקה, "מישהי כזו פוא...". "...מבולגנה", השולמי אה פמשפט. "ואם יש מישהי מבולגנה אז מה

בצאתי לקראתך

שבוע שעבר דיברנו על "אלוקי אבותינו", אבל לפני זה יש את "ה' שפתי תפתח", לא?

נכון מאוד. שמת לב למשהו חריג בפסוק הזה? לא.

לא כתוב "ה' שפתי תפתח", אלא "א-דני שפתי תפתח".

מה ההבדל? זה נשמע אותו דבר. בכל מקרה אומרים... את השם שאמרת.

נכון, אבל יש משמעות לשם שכתוב. מבטאים את זה בצורה דומה, אבל מה שבאמת כתוב, שונה קצת.

אוקי. מה המשמעות של זה?

ה' הוא אבינו מלכנו, נכון? יש שני היבטים לקשר שלנו עם ה' יתברך. שם הוי"ה מתאים יותר ל"אבינו" - הוא המהווה אותנו, הנותן לנו קיום, כמו אבא שנותן לבנו את עצם החיים. שם אדנות, "א-דני", מבטא את הפן השני, "מלכנו". הוא אדונונו.

אז למה לא "אדוני"?

אותה שאלה אפשר לשאול גם על השם "א-להים", אבל לא נתייחס לזה. באופן כללי, כל לשון מרות היא בלשון רבים, לומר שמכל צד ובכל אופן היא קיימת (גם במילה "בעלים" זה ככה), וככה כאן: בתפילה אנו פונים לה' כאדון, לא כאבא. "דע לפני מי אתה עומד - לפני מלך המלכים". הוא האדון ובעל השליטה בכל תחום שהוא, ולפניו אנו עומדים בבקשתנו שישפיע וינהיג את העולם בחסד וברוח. אנו באים ומשרתים אותו בכך שאנו לוקחים חלק במהלך האדיר של תיקון והטבת העולם.

אז איפה הפניה לה' כאבא?

בתורה. "השיבנו אבינו לתורתך" ולעומת "קרבנו מלכנו לעבודתך" - כולל העבודה שלב. בתורה אנו נפגשים עם אבא, אנו לומדים מה רצונותיו, שומעים את ההדרכות והעצות שלו איך אנו צריכים לחיות לפי מי שאנחנו - נשמות אלוקיות. כאן לא בולט הפער בין ה' לבנינו אלא דווקא נקודת ההתאמה. כמוכר שגם בתורה יש מימד של אדנות, ואנו מצווים לקיים את דבר ה', וכן בתפילה יש פן אישי של בן ששופך את לבו לפני ה', אבל הצד הדומיננטי הוא מה שאמרנו.

רק כשהעמדה הנפשית היא כזו שמכירה שעומדים לפני מלך, עם כל העוצמה והטוב שבדבר, אפשר לבוא ולעמוד לפניו.

שעת סיפור

עני אחד היה בשכנתו של ר' ייסא, שהתבייש ולא פנה לבני אדם לעזרה, ולא היה מי שישגיח בו. יום אחד נחלש מאוד. נכנס ר' ייסא ושמע קול שמתרעמת על כך שנפשו של אותו עני פורחת ממנו בטרם עת ולא נמצא בבני עירו מי שישב מפשו אליו. קם ר' ייסא ושפך לפניו של העני מי גרוגרות ויין נבוש. "חייך ר', נפשי יצאה ממני והביאו אותה לפני כסא ייסא: "חייך ר', נפשי יצאה ממני והביאו אותה לפני כסא המלך, ורצתה להישאר שם, אלא שרצה הקדוש ברוך הוא לזכות אותך"... מאותו היום היו משגיחים בו בני עירו. עוד מעשה היה, פעם פגש ר' יצחק עני אחד. ביקש העני מר' יצחק שיחיה אותו ואת בניו ובנותיו. אמר לו: "ואיך, והרי יש לי רק חצי מעה?" אמר לו: "אצלי יש עוד חצי". הוציא ר' יצחק את החצי שלו ונתן לעני. לאחר מכן הראו לו בחלומה, שהיה עובר על שפת הים הגדול ורצו לזרוק אותו לתוכו, ראה את ר' שמעון מושיט ידו כלפיו להצילו, ואותו עני בא והוציאו, ונתן אותו בידי ר' שמעון וניצל. כשהתעורר, נפל בפיו הפסוק "אשרי משכיל אל דל, ביום רעה ימלטהו ה'".

וע"פ זוה"ק בשלח סא, ב.

המשב"צת:

כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיתור- סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmaroo@gmail.com
www.shabat2.022.co.il

קורא קבוע

בשמים ובארץ

על מקומה של התפילה בחיינו.

בפרשה עם ישראל נמצא במצוקה. יצא ממצרים, הגיע לים, נצמד אל הקיר עם הגב. מצרים מלפניו, גלי הים מאחוריו, במדבר יש חיות טרף, ואין לו יותר מדי מה לעשות.

מה יהודי עושה כשאין לו מה לעשות? פונה לריבונו של עולם. עם ישראל צועק אל ה', וגם משה עומד ומתפלל.

"ה' ילחם לכם ואתם תחישון", מרגיע משה את העם, והמשפט הזה עדיין מהדהד בתודעה היהודית לדורותיה. מה שקצת פחות זוכרים, זה את התגובה של ה' למשה: "מה תצעק אלי? דבר אל בני ישראל ויסעו!"

שניה, אז לא להתפלל?!

בטח להתפלל. רש"י כותב: "לא עת עתה להאריך בתפילה". יש מקום לתפילה, אבל לא להתרכז ולהישאר רק בה. יש לה מקום, אבלך ודאי שגם לפעולה המעשית. התפללת? עכשיו קדימה צעד. התפילה נותנת את המטען הרוחני, שצריך להתלבש באמצעים פיזיים. אם לא תתקדמו, לא יקרה שום נס. רק הקפיצה של נחשון למים איפשרה לים להיקרע.

ולא רק בנס קריעת הים. גם בדברים הרבה יותר פשוטים בחיים שלנו. חייבים להתפלל, ואסור לשכוח מי מביא את הכל ולפעמים כדי להזכיר לנו לשוב ולהתחבר למקור... אבל מצד שני, אנחנו פה כדי לפעול בעצמו, לא רק כדי להעביר הכל לאבא...

נכון שגם לדבר הפיזי ביותר שקורה, יש שורש רוחני. אבל צורת הגילוי של הדבר הזה כאן היא פיזית, וחוקי המשחק כאן הם גם פיזיים. ככה ה' מנהל את העולם.

אם אדם רעב, הוא הולך למקרר. אם אדם עייף, הוא הולך למיטה. אם אדם חולה, הוא הולך לרופא. גם יעקב אבינו נערך להתמודדות צבאית עם עשיו, ולא הסתפק בתפילה ובלימוד. היו זמנים מסויימים שבהם ההנהגה העל-טבעית נכחה יותר, כמו למשל בדרך המדבר, שחווה עשר מכות, קריעת ים, לחם מוצנח ושאר ניסים, אבל באופן כללי, הנהגת ה' מתלבשת בטבע. היא לא מופיעה בגלוי.

הטבע לא אקראי, ותהליכים שקורים מושגחים ומכוונים ביד מכוון ולפעמים, בעין אמונית, אפשר לראות את זה. בחירת טראמפ, בניגוד לציפיות ולתחזיות, יכולה להיות דוגמה לכך, אבל צריך לחיות בשני רבדים: לא להתעלם מצורת הגילוי בפועל, ולא לשכוח את השורש.

למעשה זה אומר: לפעול במישור הפיזי בכלים הפיזיים, ולקשור מבפנים את הכל למישור הרוחני - לזכור שהכל מאת ה', לפנות אליו ולא כזריקת אחריות, אלא כהשתדלות מעשית משמעותית, הן כפניה למקור הכוח והן כפעולת שינוי פנימי והעצמת החיבור של הבעיה ושלנו לה', וכן לדאוג ששאר דרכי הפעולה שלנו יהיו מתואמות עם רצונו.

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לאוולה שלמה ברחמים לעמ"י, בכלל ובפרטים

חשק נטיעת אילנות
נובע מחפץ הטבת הדורות הבאים (להטיב לדורות הבאים)...
(מאמרי הראייה עמ' 501)

מוצאי שב"צ

